

Що се отнася до специалния данък, доставчиците на далекосъобщителни услуги се облагат освен с административните такси и контролните такси, с друго парично задължение, което е в разрез с предвиденото в член 12 от Директивата не е предназначено да финансира административни разходи, свързани с режима на общо разрешение, а да покрие общите бюджетни разходи на унгарската държава.

Комисията счита, че така събираният специален данък има характер на тежест върху доставчиците на далекосъобщителни услуги в рамките на общото разрешение, увеличава значително финансовата тежест, която те понасят, поставя пречки пред свободното движение на далекосъобщителните услуги и има за цел финансиране на разходи, което не е разрешено от Директивата и като такова е несъвместимо с член 12.

Накрая Комисията счита, че Унгария не е уведомила надлежно заинтересованите лица за намерението си да измени общите разрешения и правата и условията [за използване и за изграждане на инфраструктура], нито е предоставила достатъчен срок, за да могат те да изразят своето мнение по предложените изменения. С тези си действия Унгария не е изпълнила задълженията си по член 14 от Директивата.

Преюдициално запитване, отправено от Svea hovrätt (Швеция) на 18 октомври 2012 г. — Nils Svensson, Sten Sjögren, Pia Gadd и Madelaine Sahlman/Retreiver Sverige

(Дело C-466/12)

(2012/C 379/31)

Език на производството: шведски

Запитваща юрисдикция

Svea hovrätt

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Nils Svensson, Sten Sjögren, Pia Gadd, Madelaine Sahlman

Ответник: Retreiver Sverige AB

Преюдициални въпроси

1. Предоставянето на активна интернет връзка към произведение от лице, което не е притежател на авторските

му права, представлява ли публично разгласяване на произведение по смисъла на член 3, параграф 1 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество ⁽¹⁾?

2. От значение ли е за отговора на първия въпрос дали произведението, към което препраща интернет връзката, е на уебсайт, достъпен за всеки без ограничения, или, напротив, е на уебсайт, достъпът до който по един или друг начин е ограничен?
3. При разглеждането на първия въпрос следва ли да се прави разлика между случаите, при които потребителят, след като активира интернет връзката, вижда произведението на друг уебсайт, и тези, при които, напротив, той остава с впечатлението, че то се показва на същия уебсайт?
4. Може ли държава членка да предостави по-широка защита на изключителното право на автора като включи в понятието за публично разгласяване и други действия, освен предвидените в член 3, параграф 1 от Директива 2001/29?

⁽¹⁾ ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230.

Определение на председателя на Съда от 14 септември 2012 г. (преюдициално запитване, отправено от Judecătoria Timișoara — Румъния) — SC Volksbank România SA/Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor CRPC ARAD TIMIȘ

(Дело C-47/11) ⁽¹⁾

(2012/C 379/32)

Език на производството: румънски

Председателят на Съда разпореди делото да бъде заличено от регистъра.

⁽¹⁾ ОВ C 113, 9.4.2011 г.